

gør han for at være bedre sikker paa ikke at komme til Fortræd med Hesten, naar Cyklen farer forbi, og han kan jo ikke gøre stort andet, saa længe man ikke har en nærmere Lovbestemmelse, thi han ved jo ikke, om Cyklisten kommer fra højre eller venstre Side, saa han er ildstedt. Men hvis her stod tilføjet: Naar Cyklisten ringer, skal Kusken dreje lidt til højre for ham, vare begge Parter vel tjente dermed, thi saa blev der Plads for Cyklisten til at komme forbi, og Kusken vidste, til hvad Side han skulde holde. Kusken risikerede ikke Hesten som nu, thi paa smalle Veje kan det nu undertiden hænde, at Styret kommer til at røre ved Skaglerne og ved Hesten, og derfor synes jeg, det kunde være passende, om der til § 3 blev føjet ovennævnte Bestemmelse. Det sidste Stykke af § 3, hvor der staar; „Paa Fodstierne mellem Grøfterne og Træerne langs Hovedvejen bør de cyklende altid vige ud for Fodgængere,“ finder jeg meget rigtigt; Cyklisterne bør altid vige for Fodgængerne paa Stierne, enten de komme forfra eller bagfra; men disse Stier, hvormed der her er Tale, ere meget faa. Jeg kender næsten kun en eneste nede ved Køge Landevej, men ude paa de almindelige Sogneveje gaa Fodstierne ikke mellem Grøften og Træerne, men mellem Træerne og Kørebanen, det vil sige, det er ikke Stier, som ere lavede til Fodstier, men de ere ganske naturligt fremkomne ved, at Folk have gaaet der saa længe, at der er blevet dannet Stier. Derfor mener jeg, at der bør staa: „Paa Fodstier ved Siden af Kørebanen,“ det er jo et Udtryk for begge Slags Stier, lige meget om de ligge mellem Grøfterne og Træerne eller mellem Træerne og Banen. Der skulde det være Pligt for Cyklisterne at køre til Side for den gaaende. Det er billigt, at Cyklisterne have Ret til at benytte disse Fodstier, thi undertiden ere Sognevejene saa ujævne, belagte med Skærver eller Kalkbattinger, som vi kalde dem paa vor Egn, at det næsten er umuligt for Cyklisterne at komme frem paa deres Lufthjul. Det er rimeligt, at de have Lov til at benytte Gangstierne, naar ingen færdes der, men det er heller ikke mere end billigt, at de vige bort for gaaende Personer. Trods den ærede Indleders Ord om, at det var en Umulighed for Cyklisterne at standse, kunde jeg alligevel ønske indført en Bestemmelse som den, den ærede Ordfører talte om, nemlig, at Cyklisten bør staa af, naar Kusken hæver Pisken. Thi vel forholder det sig saaledes, at Hestene ikke mere ere saa sky for Cyk-

lerne som i Begyndelsen, da man næsten ikke turde køre med et Par Heste uden at risikere Livet derved, medens Hestene nu ere saa vant til Cyklerne, at de som Regel ikke ere bange for dem, men der kan findes de Heste, som ere bange, og som man aldrig faar vænnede til at se Cykler, ligesaa vel som der er Heste, man aldrig faar vænnede til at se Mælkespænde. Men man skal dog have Lov til at køre uden at risikere Liv og Lemmer for Cyklisternes Skyld, og for at værge andre vejfarende, som der ogsaa maa tages Hensyn til ved denne Lov, bør der indsættes en Bestemmelse om, at Cyklisten skal standse, naar en Kusk hæver sin Pisk. Han kan jo godt standse. Vel har han ingen Vakuum paa sin Cykle, og som Regel har han heller ingen almindelig Trykbremse, men han kan jo bremse med sine Fødder, det er noget, enhver ved, og køre lidt smaat, naar et Køretrøj nærmer sig; han kan jo altsaa faa standset sin Gang, inden Vognen kommer lige hen til ham. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg anbefaler Lovforslaget som tidsvarende i sin Helhed.

N. J. Larsen: Jeg maa straks aflægge den Tilstaaelse, at der er Venstre-reformer, som jeg hellere vilde se gennemførte end den Reform, der her foreslaas. Alt, hvad den ærede Ordfører bemærkede om Cyklens store Betydning som et moderne Befordringsmiddel, kan jeg være enig med ham i; men dermed er Sagen ikke klaret. For det første gælder der dog vel det samme om Cyklister som om andre Mennesker, at de ikke alle ere saa gode, som de burde være. Der er megen Cyklekørsel, som maa betegnes som vild Kørsel. Og dernæst maa jo stadig erindres, at ogsaa andre end Cyklisterne have Ret til at færdes paa de offentlige Veje. Det er rigtigt, hvad den sidste ærede Taler ytrede, at man skal passe paa, at de andre vejfarende ikke forulempes. Jeg tror nu ikke, at det foreliggende Forslag har fyldestgjort dette Hensyn i tilbørlig Grad. Mine Indvendinger mod Forslaget dele sig i to Rækker.

Den første Række Indvendinger, som jeg maa fremsætte, er af mere principiel Natur, den anden af mere saglig Beskaffenhed. Den ærede Ordfører dvælede mest ved den første Art Indvendinger, nemlig dem, der grunde i Hensynet til den Selvbestemmelsesret, der paa dette som paa flere andre offentlige Omraader ved den nugældende Lovgivning er hjemlet de kom-